

ΠΑΝΙΚΟΥ ΠΑΙΟΝΙΔΗ: Διάλογοι στο λυκαυγές μας νέας εποχής

- ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ**
1. ΑΝΕΜΟΙ ΑΠΟ ΤΟ ΝΟΤΟ (Διηγήματα)
 2. ΚΟΥΜΑΝΤΑΡΙΑ (Διηγήματα)
 3. ΤΟΜΕΣ ΣΕ ΘΕΜΑΤΑ ΛΟΓΟΥ (Κριτική-Ασκήσια)
 4. ΚΥΠΡΟΣ ΝΥΝ ΚΑΙ ΛΕΙ (Διηγήματα)
 5. ΕΝΑ ΑΛΛΟ ΟΛΟΘΡΟΙΚΟ (Αυτοβιογραφία)
 6. ΑΝΔΡΕΑΣ ΖΙΑΡΤΑΝΗΣ ΧΩΡΙΣ ΦΟΒΟ ΚΑΙ ΠΑΘΟΣ (Διηγήματα)
 7. ΠΑΡΑΚΑΜΠΗΤΡΙΟΙ (Διηγήματα)
 8. ΣΤΟ ΜΙΛΛΕΝΙΟΥΜ (Διηγήματα)
 9. ΕΝ ΠΤΗΣΙ (Διηγήματα)
 10. ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΛΑΟΓΟ (Διηγήματα)
 11. ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΤΡΑΙΝΟ (Διηγήματα)
 12. ΓΑΛΑΤΕΙΑ. ΟΛΑ ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ (Νοβέλλες) Το 2007 μεταφράστηκε στα Βουλγαρικά και μεταδόθηκε στη Βουλγαρία.
 13. Η ΜΙΚΡΗ ΜΟΥ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ (ΤΟΜΟΣ Α' και Β')
 14. ΒΗΜΑΤΑ ΣΤΟ ΘΑΛΟ ΤΟΠΟ (Διηγήματα, Πρόλογο Κρατικό Βραβείο)
 15. ΤΟ ΠΕΙΣΜΑ ΤΟΥ ΗΡΩΔΟΥΤΟΥ (Διηγήματα)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΛΦΗ: Σειρά Αφηγηματικές Φωνές/ Δοκίμιο, Αρ.1.

Ο Πανίκος Παιονίδης, με το νέο του βιβλίο «Διάλογοι. Στο λυκαυγές της νέας εποχής», συνεχίζει μια συγγραφική παράδοση, που εισήγαγε με τις δύο «Πινακοθήκες» του. Το βιβλίο αποτελείται από συνεντεύξεις που έγιναν στην τετραντην δεκαετία που ακολούθησε το 1989. Είναι σαν να έκανε μια συνειδητή «στροφή» ως μέρος της δικής του μακράς επανοσηπτικής πορείας: Έτσι, αντί να θρηνησει επί κρησίων, κούβεντας με μέση ελληκρίτητα μαζί με δέκα επί πνευματικούς ανθρώπους, και αφηρημένες προσοκηκότητες τις εποχής του. Μαζί τους άνοιξε ένα διάλογο στον οποίο το πρπούμενο ήταν να θεθούν όσο γνέταν περισσότερα ερωτήματα - κι ας έμεναν αναπάντητα. Κατά τον προσηπλή του συγγραφικό τρόπο, «στοιπολογά τις κούβεντες» και με τον καθένο αναζητά να επανοσηπθετάσει στο κέντρο βάρους της συζήτησης το μέλλον του ανθρώπου. Τα ερωτήματα έχουν ως ορακόντιο άξονα, τις νέες ιδέες που πρέπει να τίθενται στο λυκαυγές ενός νέου αιώνα, που μπήκε φουριόζος και κάθετο άξονα, το καλό και την πρόδο της ανθρωπότητας.

ΚΩΣΤΑΣ ΓΕΛΑΝΟΣ - ΕΛΛΗΝ ΑΡΧΕΛΕΩΝ
ΒΑΣΙΛΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ - ΝΙΚΗΦΩΡΟΣ ΦΡΕΥΡΕΛΟΣ - ΧΡΙΣΤΟΣ ΤΑΦΟΣ - ΜΙΚΗΣ ΒΕΛΔΡΑΚΗΣ - ΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΠΑΒΛΑΝΗΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΤΗΝΗΜΑΤΑΣ - ΝΙΚΗΤΗΣ ΦΡΩΝΤΗΣ ΝΤΙΡΕΝΜΑΤ - ΙΑΝΝΗΣ ΣΕΡΑΚΗΣ - ΔΑΝΗ ΠΑΠΑ - ΕΝΤΒΑΝΤ ΤΙΕ ΒΑΡΝΑΤΣ-ΛΙΝΑ ΣΟΛΩΜΟΝΙΔΟΥ - ΒΕΛΔΡΑΚΗΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ - ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ - ΜΙΧΑΗΛ ΧΡΗΣΤΟΔΟΥΛΙΔΗΣ

Πανίκος ΠΑΙΟΝΙΔΗΣ

Διάλογοι

Πανίκος ΠΑΙΟΝΙΔΗΣ

Διάλογοι

στο λυκαυγές
της νέας εποχής

Ο Πανίκος Παιονίδης γεννήθηκε στη Λεμεσό το 1925. Υπηρέτησε στα χρόνια του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου στην Κομισσική Εθελοντική Δίναμη και είναι διπλωματούχος της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου της Σόφιας.

Υπήρξε επίλογο στο χρόνο του πολιτικού γόρου της Αριστεράς σε διάφορα αζήματα. Θέρεσε επαγγελματικό στο χώρο της δημοσιογραφίας και ασχολήθηκε συστηματικά με την αρχαία Ελλάδα, επίσης, ως σύμβολος επανοσηπτικής της μόνης αναπροσηπίας της Κύπρου στον ΟΗΕ. Απέτελε πρόεδρος του ΔΣ του Θεατρικού Οργανισμού Κύπρου.

Έγραψε διηγήματα, νοβέλλες, δοκίμια αυτοβιογραφικά μεθοδολογικά, κριτικές. Τμήματα δύο φορές με το Κρατικό Βραβείο διηγήματος. Άντα την έμμενη του ασή την έντονη κοινωνική και πολιτική του δράση στην Κύπρο, καθώς και στον διεθνή χώρο.

Η συγγραφής Έλλη Παιονίδου είναι η σύνοδος της ζωής του.

Γράφει ο
ΤΑΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛ

Κυκλοφόρησε το νέο βιβλίο του Πανίκου Παιονίδη: «Διάλογοι-στο λυκαυγές της νέας εποχής». Όχι, όχι δεν πάει έτσι, δεν είναι μόνο έτσι απλά, ένα βιβλίο. Καλύτερα θα ήταν, κυκλοφόρησε το εγχειρίδιο δημοσιογραφίας του Πανίκου Παιονίδη, ένα χρήσιμο για τους δημοσιογράφους, δίδαγμα, πως μέσα από ένα ευχάριστο διάλογο μπορεί να βγει μια συνέντευξη. Μα, και πάλι όχι. Μήπως θα ήταν έτσι; Σε σκηνοθεσία Πανίκου Παιονίδη, παρουσιάζεται η υπερπαραγωγή: «Διάλογοι-στο λυκαυγές της νέας εποχής». Δεκαεφτά πρωταγωνιστές παγκόσμιας εμβέλειας.

Παίχνεις μια βαθιά εισποχή, να σε αντέξει να διαβάσεις ένα, ένα τα ονόματα. Μίκης Θεοδωράκης - Έλλη Παπά - Ίακωβος Καμπανέλης - Νικηφόρος Βρεττάκος - Κώστας Γαβράς - Γιάννης Δεύκης - Ελένη Αρβελέρ - Κώστας Μόντης - Γιώργος Φιλίππου - Θεόδωρος Στυλιανού - Λίνα Σολωμονίδου - Ιάκωβος Ξανάκης - Κώστας Αξελός - Φρόντριχ Ντίρενματ - Εντβαντ Σιεβαρνάτσε - Βασίλης Βασιλικός - Μιχάλης Χριστοδουλίδης.

Εχέγγυο επιτυχίας οι πρωταγωνιστές. Εχέγγυο επιτυχίας ο σκηνοθέτης. Θυμάσαι; έτσι ήταν πάντα: «Θα έρθει ο Παιονίδης». Και η επιτυχία ήταν πάντα εξασφαλισμένη.

Είναι σαν να το ήθελε, σκόπιμα επέλεξε τον χρόνο. Έρχεται, αυτή τη χρονική στιγμή, για ακόμα μια φορά να κάμει την ανατροπή. Στην ανομοίωση να προτάσει τη γνώση. Απέναντι στο σκεπτικισμό να προβάλλει την ελπίδα. Και εσύ, θέλεις να είσαι, και εσύ μαζί τους. Να διαβάσεις το βιβλίο, να διδάσκει από το εγχειρίδιο, να θέλγεται από τις ατάκες, να δεις τα σκηνικά των γυρισμάτων. Σε κλειστούς χώρους, στις ψυχές και το πνεύμα των ανθρώπων μέσα. Σε ανοικτούς χώρους, στο Βραχάτι, στο Σούνιο, στο Νιουσιατέλ «σε μια κατακόρυφη, πευκόφυτη πλαγιά πάνω από τη λίμνη».

Οι «Διάλογοι-στο λυκαυγές της νέας εποχής», θα μπορούσε να ήταν το σενάριο μιας επιτυχημένης θεατρικής παράστασης, μια υπερπαραγωγή.

Κλείστε τα μάτια και αφηθείτε. Με τη μαεστρία του σκηνοθέτη Παιονίδη, δίνεται στον κάθε πρωταγωνιστή της παράστασης, το ερέθισμα μέσα από μια ερώτηση, να αναπτύξει ο ίδιος το ρόλο του μέσα από τα βιώματα του, τη τέχνη του, τα οράματα του.

Κτυπά με μαεστρία το ανάλογο στον καθένα πλήκτρο και το «αναγκάζει» να βγάλει εκείνο τον ήχο που ο ακροατής θέλει να ακούσει. Και ο Μίκης αρχίζει στη μουσική επένδυση του έργου.

Μα, ο Μίκης δεν είναι μόνο ο παγκοσμίου κύρους μουσικοσυνθέτης. Τον προκαλεί ο Πανίκος σαν αναφέρεται σε θέματα της ποιότητας της ζωής, για να πάρει, εμείς να

πάρουμε, την απάντηση: «Τα τρομερά προπαγανδιστικά μέσα, δημιούργησαν μια νέα συνείδηση: τη συνείδηση του τέλει καταναλωτή. Έτσι, το ιδανικό πλέον της κοινωνίας της καταναλωτικής είναι τα καταναλωτικά αγαθά και οι άνθρωποι τρέχουν πίσω τους...» Και εμείς, η νέα συνείδηση, όλο να τρέχουμε για το... ιδανικό.

Φανταστείτε αυτή την παράσταση σε σενάριο γραμμένο από τον θεατρικό συγγραφέα Ντίρενματ, να δίνει ένα χαστούκι στους υπερασπιστές των «αρχών». «Ο μεγάλος αγώνας, είναι ενάντια στη παραφροσύνη!». Χάσαμε το μέτρο κάθε αρχής.

Και αφού προκάλεσε τον Μίκη στα θέματα ποιότητας της ζωής, προκαλεί και την Έλλη σε ένα θέμα στο οποίο και ο ίδιος είναι πολύ ευαίσθητος. Στη εσωτερική ελευθερία του ατόμου. Και η Έλλη Παπά τον πήρε πολύ πίσω: «Γιατί οι αρχαίοι φτάσανε σε αυτά τα ύψη σκέψης; Από όπου και αν το ψάξεις, γιατί η σκέψη τους ήταν ελεύθερη». Ίσως και γιατί, λέμε εμείς, δεν τρέχανε για το «ιδανικό».

Δεν είναι όμως, στην υπερπαραγωγή του Πανίκου, όλοι οι πρωταγωνιστές πανεπιστημιακοί με περσολογίες. Είναι και ένας που, «Η σχολική του μόρφωση ήταν του δημοτικού». Και όμως, όπως γράφει ο Πανίκος: «Η σοφία του Θεόδωρου Στυλιανού, λες και ήταν σύμμετρο στοιχείο της ύπαρξης του». Εδώ, διαφαίνεται και μια άλλη πτυχή του χαρακτήρα του Παιονίδη. Θα τον βρείτε σε σαλόνια στο Παρίσι με εξέ-

χοντες λογοτέχνες, θα τον συναντήσετε να συνομιλεί με προσωπικότητες των εικαστικών τεχνών, θα τον συναντήσετε παρέα και με ένα Θεόδωρο του δημοτικού. Δημιουργούσε ο Θεόδωρος, μαστόρευε ο ποιητής. Όχι στην απομίμηση, να στη καινοτομία, ο δρόμος που βάδιζε. «Το αναμάσημα είναι το δώρο για τις μετριότητες. Και πρέπει να το πούμε. Είμαστε μάρτυρες ενός κράματος συμβιβασμών. Κάπου φοβάται ο άνθρωπος μας. Φοβάται ψυχικά, φοβάται συναισθηματικά... φοβάται κάθε συμβιβαστική φόρμουλα».

Ξεχωριστή θέση, την βρίσκουμε σε πολλά βιβλία του Πανίκου, η αγαπημένη οικογενειακή φίλη των Παιονίδη, η δικιά μας, η Λεμεσιανή Λίνα Σολωμονίδου. «Μια προσωπικότητα της Λεμεσού, που εκφράζει ανάγλυφα, γράφει ο Πανίκος, την ξύπνια, καλλιεργημένη συνείδηση μιας πόλης με ιστορία και παραδόσεις...». Το βιβλίο σου εκείνο, ήταν αντιρωακό! Καινοτομούσε!, ο «προκλητικός» Παιονίδης. Και η ξύπνια, καλλιεργημένη και ελεύθερη συνείδηση, με μια μεγάλη αλήθεια: «Ναι, ήταν μια φωνή διαμαρτυρίας για την εκμετάλλευση της ύπαρξης των ανθρώπων, που αγνώστηκαν και έδωσαν τη ζωή τους γι' αυτά που πίστεψαν, και που άλλοι είτε συνειδητά, είτε πολλές φορές ασυνειδητά, τους μεταχειρίστηκαν για δική τους προβολή».

Πανίκο, σε ευχαριστούμε. Σε ευχαριστούμε γιατί μας γνώρισες με τους δεκαεφτά αυτούς ανθρώπους.